

SEED & BREAD

FOR THE SOWER

JES.55:10

FOR THE EATER

korte Bijbelse boodschappen van

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

Otis Q. Sellers, Bijbelleraar

Vertaling © Stichting Lachai Roï, Lelystad, Nederland

Nr. 57

De bedeling der genade

In onze vorige studie (*Seed & Bread*, nummer 56) hebben we beweerd dat een bedeling een vorm van bestuur is en dit is verder gedefinieerd als een manier of methode van handelen. Deze definitie is gebaseerd op het gebruik van het Griekse woord *OIKONOMIA* in het Nieuwe Testament, het feit dat de elementen ervan huis-wet betekenen en het feit dat in de tijd dat de Statenvertaling werd samengesteld bedelen de betekenis had van beheeren of beheersen. En hoewel deze betekenis inmiddels verouderd is, kan het ons echt helpen bij het begrijpen van dit woord. Men moet onthouden dat in een patriarchale maatschappij de huis-wet gewoonlijk het gehele bestuur inhield waar de mens mee te maken had.

Het feit dat Gods wijze van besturen verandert en daarom van tijd tot tijd verschilt, zelfs varieert ten opzichte van verschillende mensen in dezelfde tijd, is voor de zorgvuldige student van Gods Woord een duidelijke waarheid. Het is heel duidelijk dat de manier waarop God met Israël omging in de eeuwen voor Christus, was gebaseerd op een reeks principes die niet zijn opgelegd aan andere volken. Met andere woorden, er was geen bedeling, of goddelijke wet, die voor de gehele mensheid gold, hoewel er wel een was voor het volk Israël. 'Immers welk groot volk is er, waaraan de goden zó nabij zijn als de HERE, onze God, telkens als wij tot Hem roepen? En welk groot volk is er, dat inzettingen en verordeningen heeft zo rechtvaardig, als heel deze wet, die ik u heden voorleg?' (Deut. 4:7,8). Dat waren de geïnspireerde woorden van Mozes tot Israël waarin ons gezegd wordt dat dit ene volk onder bijzonder goddelijk bestuur stond dat afweek van alle andere. 'U alleen heb Ik gekend uit alle geslachten van het aardrijk; daarom zal Ik al uw ongerechtigheden aan u bezoeken' (Amos 3:2) was Gods boodschap voor hen.

Bij het lezen van Mattheüs 10:1-4 zal duidelijk worden dat de manier waarop God met de twaalf speciale discipelen omging enigszins afweek van de manier waarop hij met de meerderheid van de mensen die Hem volgden

handelde. Deze twaalf hadden grote autoriteit gekregen en met de autoriteit kwam natuurlijk ook een grote mate van verantwoordelijkheid.

Sommige mensen steken in heilig afgrijzen hun handen omhoog bij de gedachte aan twee bedelingen die tegelijkertijd van toepassing zijn, maar hun antwoord is gebaseerd op een verkeerd verstaan van een bedeling. Wanneer dit goed wordt begrepen, zouden ze opeens tientallen bedelingen zien die in dezelfde tijd in werking zijn. Een bedeling is een manier van omgang met mensen en aangezien in dezelfde tijd sommige mensen apostelen waren, moest met hen worden omgegaan als apostelen, terwijl met anderen in dezelfde tijd werd omgegaan als profeten en leraren. Aangezien in de Handelingenperiode achttien verschillende gaven kunnen worden onderscheiden en aangezien elke gave een positie of roeping voor God vertegenwoordigt, zou het correct zijn te zeggen dat er een even groot aantal verschillende manieren was waarop God met hen omging. Iedere persoon moest de gave die God hem had toebedeeld onderkennen en daarmee zijn persoonlijke bedeling. Met het oog hierop is het ongetwijfeld verkeerd om de hele geschiedenis en toekomst op te delen in zeven bedelingen en allen die in een bepaalde tijd leefden te plaatsen onder dezelfde methode van goddelijk handelen.

Er is een les die we moeten leren, namelijk dat er nooit een tijd is geweest dat één bepaalde methode van handelen gold voor het gehele menselijk ras, tot aan de tijd van de heilige geschiedenis van de tegenwoordige bedeling, de bedeling van Gods genade. Dit is de eerste keer dat God één universele methode heeft voor de omgang met de mens, zodat alle mensen voor God staan op basis van volkomen gelijkheid en met iedereen op dezelfde manier wordt omgegaan. Gods huidige wijze van handelen met de hele mensheid, ja zelfs met alle volken, is er een van genade. Hij heeft hiermee een duidelijk doel en Hij zal Zijn eigen doel niet verstoren.

De volgende bedeling, die van het zichtbare koninkrijk van God, zal ook universeel zijn en bestaan uit absolute heerschappij waaronder de wil van God elk onderdeel van het menselijk leven zal bepalen. Het zal een bestuur van volmaakte rechtvaardigheid en gerechtigheid zijn. God heeft ook met het goddelijk bestuur een doel en Hij zal niet afwijken van Zijn doelstelling.

De bedeling van Gods genade is begonnen met de belangrijke uitspraak van Paulus in Handelingen 28:28, in ongeveer 66 na Christus volgens onze kalender. Hij verkondigde aan de bijeengekomen leidende Joden in Rome dat de heilbrengende boodschap van God vrij ter beschikking was gekomen van de volken en dat zij deze zouden begrijpen. Deze boodschap had vrij ter beschikking gestaan aan alle Israëlieten gedurende de drieëndertig jaar die hieraan vooraf waren gegaan. Nu alle volken er de beschikking over kregen, zijn alle volken in die tijd en alle volken in onze tijd op voet van volkomen gelijkheid geplaatst voor zover het om het evangelie gaat. (Zie *Seed & Bread*, nummers 5,7 en 11 voor meer informatie hierover).

In zijn brief aan de Efeziërs deed Paulus een volgende uitspraak. De waarheid van Gods huidige bedeling was aan hem gegeven om te verkondigen aan 'u, die heidenen zijt' (Ef. 3:1,2, St.Vert.). Hij was door de Heer gebonden om dit voor hen te doen. Het was geen eenvoudige opdracht voor hem om datgene te verkondigen waardoor zijn geliefde volk Israël voor God op dezelfde positie geplaatst zou worden als alle andere volken. Zij waren het door God meest bevoorrechte volk geweest, maar dat zou niet langer zo blijven. De veelzeggende zinsnede 'u, die heidenen zijt' betreft nu elk lid van het menselijk ras.

Dat er een bedeling van genade zou zijn, een lange periode waarin God niets anders zou doen dan welwillendheid tonen tegenover de boosdoeners, was een geheime bedoeling van God geweest, verborgen in Hemzelf, nooit geopenbaard in enige eerdere openbaring van de waarheid (Ef. 3:3). Het vormde geen onderdeel van voorgaande voorspellingen en de enige die het heeft geopenbaard is Paulus (Ef. 3:8).

Er is veel verwarring veroorzaakt doordat geen onderscheid is gemaakt tussen de genade van God als deel van Zijn karakter en de bedeling van genade als een absolute manier van handelen. Hij, de God van alle genade, toonde altijd genade aan mensen vanaf de tijd dat Hij kleding van dierenvellen had gegeven om de naaktheid van Adam en Eva te bedekken. We lezen dat Noach, samen met zeven anderen, genade had gevonden in de ogen van de Heer (Gen. 6:8), maar dat was geen absolute manier van handelen tegenover hem of de rest van de mensheid. Tegenover hen handelde Hij volstrekt rechtvaardig wat tot gevolg had dat God de zondvloed over de wereld der goddelozen bracht (II Petr. 2:5).

In de Handelingenperiode werd er zo veel genade betoond aan de mens dat er gezegd kon worden dat de genade heerste (Rom. 5:21), wat de waarheid was in het leven van allen die geloofden. Er waren niettemin talloze omstandigheden waarin God rechtvaardig en oordelend optrad. De Handelingenperiode maakte geen deel uit van Gods genadige bestuur en we doen de waarheid geweld aan als we er dat van willen maken. Denk eens aan de voorvallen met Ananias en Saffira (Hand. 5:1-11), koning Herodes (Hand. 12:20-23) en de Corinthische heiligen die te maken kregen met ziekte en dood ten gevolge van hun ordeloos gedrag (I Cor. 11:30). Hier handelde God in gerechtigheid en niet in genade.

Een van de meest positieve uitspraken over Gods tegenwoordige wijze van handelen is voor de lezer verborgen in de Bijbelvertalingen, ten gevolge van een vertaalfout. In Efeze 4:32 worden we vermaand jegens elkaar vriendelijk en barmhartig te zijn, elkaar genadig te behandelen, zoals God ook genadig met ons handelt in Christus. In deze uitspraak vinden we een eenvoudige en zeer positieve openbaring met betrekking tot Gods huidige wijze van handelen. Het woord *CHARIZOMAI* betekent genadig handelen; en dat is de uitgesproken manier waarop God met ons omgaat, of we nu op dezelfde manier met anderen omgaan of niet

Deze uitspraak, let daar goed op, wordt gevonden in een brief die geschreven is na Handelingen 28:28. Het zou niet de waarheid zijn geweest als het zou staan in de brief aan de Corinthiërs. God ging niet genadig om met de mensen waarover gesproken wordt in I Corinthe 11:30.

In de brief aan de Colossenzen, die ook geschreven is na Handelingen 28:28, verklaart Paulus dat deze gelovigen zijn gered doordat God genadig omgaat (*CHARIZOMAI*) met al hun overtredingen (Col. 2:13). Uit deze twee gedeelten zou de gelovige van deze tijd moeten weten dat hij gered is ten gevolge van Gods genadige omgang met zijn zonden en dat hij behouden blijft door dezelfde genadige houding. Hoe goed is het voor mensen zoals wij dat we leven onder Gods bedeling van genade!

We moeten goed begrijpen dat Gods genade actief of passief kan zijn. Als Hij iets goeds voor ons doet met betrekking tot onze zonden of noden, is Hij actief genadig. Als Hij niets doet met het oog op onze ongerechtigheden, is Hij passief genadig.

De militante atheïst uit vroeger dagen, Robert G. Ingersoll, hief in de loop van zijn lezingen wel eens zijn vuist op naar de hemel en riep dan uit: 'als er een God is, laat Hij mij dan doden.' Toen er niets gebeurde werd dat door velen als positief bewijs gezien van het niet-bestaan van God. Toch was alles wat hij hiermee aantoonde dat God een God van genade is, Die zelfs ten aanzien van dit soort kwaadwillende uitdagingen genadig blijft.

Gedurende de huidige bedeling zal iedere daad van God er een zijn van genade, zozeer zelfs dat wanneer Hij niet in genade kan handelen, Hij helemaal niet zal handelen. Gedurende deze tijd zijn oordelen en straffen opgeschort. Genade is Zijn huidige manier van omgang met de mens en gedurende dit betoon van genade zullen velen, als gelovigen, hebben gemerkt dat zij meegevoerd zijn in de stroom van genade en daardoor gedragen worden in de volheid van vergeving en verlossing. Gods doel is om Zijn genade te tonen en de gelovige van tegenwoordig is het bijproduct van deze doelstelling (II Tim. 1:9).

De genade die God nu toont is onnaspeurlijk. Zij komt tot de mensheid als onderdeel van de uitstromende overvloed van God. Elke goede en volmaakte gave maakt daar deel van uit. Zij werkt in het verborgene; want Zijn tegenwoordige manier van handelen is niet alleen genadig, maar ook in het geheim. Er komt een tijd dat alles na te speuren zal zijn. Geen enkele daad van God in de afgelopen ruim 1.900 jaar is onopgetekend gebleven. Het uur zal komen waarin het verslag ervan niet langer geheim zal zijn, maar openbaar en beschikbaar zal zijn als onderdeel van onze kennis van Hem.